

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **Ing. P. V.**, zastoupeného JUDr. Janem Zůbkem, advokátem se sídlem Praha 3, Radhošťská 1942/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného o přestupku ze dne 4.3.2014, č.j. MSK 2664/2014,

t a k t o :

I. Žaloba **se z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 17.3.2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4.3.2014, č. j. MS 2664/2014, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku ze dne 3.12.2013, č. j. MMFM 142903/2013, o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu. Žalobce uvedl, že jednou ze základních povinností správních orgánů je na základě § 3 správního řádu postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za účelem naplnění zásady materiální pravdy, která z tohoto ustanovení vyplývá, je v § 50 odst. 3 správního řádu správním orgánům vedoucím

přestupkové řízení, uložena povinnost i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti, svědčící ve prospěch i neprospěch obviněného. Z tohoto důvodu byl správní orgán I. stupně povinen vyslechnout všechny účastníky silniční kontroly, v rámci které se měl žalobce dopustit předmětného přestupku, kromě žalobce také zasahující policisty P. S. a T. P. Zvláště za situace, kdy žalobce od počátku se spácháním přestupku nesouhlasil. Správní orgán I. stupně nejenže policisty nevyslechl, ale znemožnil žalobci účastnit se ústního jednání a zde využít všech oprávnění osoby obviněné z přestupku. Poukazoval na to, že v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedl, že ještě předtím, než byl vyzván k účasti na ústním jednání, měl naplánovány dvě cesty do zahraničí. Přesto byl připraven ústního jednání se účastnit v termínu nařízeném správním orgánem I. stupně. Uvedl, že v jeho podání ze dne 14.10.2013 jsou uvedeny důvody zahraniční cesty a dále je zde vyjádřen požadavek „pokud by nebylo možné na základě uvedených skutečností omluvu přijmout, včas mi tuto skutečnost sdělte“. To koresponduje s námitkou žalobce vznesenou v odvolání, totiž, že byl připraven zahraniční cestu odložit a ústního jednání se zúčastnit, pokud by byl ze strany správního orgánu I. stupně na to upozorněn. Žalobce legitimně očekával, že Magistrát města Frýdku-Místku k žádosti zaujme jednoznačné stanovisko ještě v době, kdy jsou možné obě alternativy, tj. termín jednání přeložit nebo jednání konat v již nařízeném termínu. Místo odpovědi však správní orgán I. stupně žalobci zaslal usnesení o určení lhůty k odstranění nedostatků podání. Žalobce omluvu z nařízeného jednání doplnil a současně podal proti oběma usnesením odvolání. O těchto opravných prostředcích dosud řádně rozhodnuto nebylo. Žalobce dále poukázal na to, že dne 20.11.2013 se vrátil ze zahraniční cesty. Magistrát města Frýdku-Místku vydal rozhodnutí o přestupku 3.12.2013. Uvedl, že již v odvolání namítal, že správnímu orgánu I. stupně nic nebránilo, aby ústní jednání o přestupku nařídil bez odkladu po jeho návratu ze zahraničí, a to při vědomí toho, že žalobce hodlá svá práva ve správním řízení uplatňovat. V rozporu se zásadou slyšení účastníků neumožnil žalobci, aby se vyjádřil k podkladům, které pro rozhodnutí shromáždil. Správnímu orgánu nebránilo nic v tom, aby doručil žalobci předvolání k ústnímu jednání v náhradním termínu. Připomenul, že má zřízenou datovou schránku. Žalobce dále odkázal na článek 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, dále odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 7 As 77/2012, dále na rozsudek č. j. 4 As 4/2007-46, z něhož citoval.

Žalobce dále v žalobě uvedl, že v rámci odvolání namítal, že při jízdě měl v úmyslu sjet z komunikace, po níž se s vozidlem pohyboval, a k tomu potřeboval přejet do pravého jízdního pruhu. Tomu však měl zabránit policista, který řídil v pravém jízdním pruhu tím, že bránil žalobci v předjetí a zařazení zvyšováním rychlosti jízdy. Podle žalobce šlo o zjevnou provokaci k protiprávnímu chování žalobce, která je ze strany policistů nezákonná. Současně žalobce popíral, že by překročil nejvyšší povolenou rychlost v takovém rozsahu, jak je uvedeno v oznámení přestupku Policie ČR. Naměřené hodnoty jsou zkreslené v důsledku nesprávného měření, respektive obsluhy a užití měřicího zařízení policistou. Pokud žalovaný v rozhodnutí uvedl, že výslech policistů považoval za nadbytečný, neboť přestupek je dostatečně prokázán záznamem z rychloměru, pak ovšem v řízení nedal žádný prostor prověřce námitek žalobce ke způsobu měření, ani k tomu, že byl k překročení povolené rychlosti policisty vyprovokován. Žalobce dále odkázal na článek 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, z něhož vyplývá právo osoby obviněné z trestného činu vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslech svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek, jako svědků proti sobě. Ke zkrácení

tohoto procesního práva může dojít pouze ve výjimečných situacích, v žádném případě však nelze toto právo zkrátit na základě paušálního apriorního hodnocení. Oznámení o přestupku ani úřední záznam policisty P. nemohou vyvážit právo obviněného, aby policisté byli v řízení k věci vyslechnuti, a žalobci bylo umožněno být konfrontován s jejich výpověďmi. Žalobce dále citoval z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 96/2008-115. Jestliže žalovaný námitky žalobce relativizoval tím, že tyto námitky vznesl teprve v řízení o odvolání, pak k tomu žalobce uvádí, že v řízení před správním orgánem I. stupně k tomu nedostal příležitost.

Žalobce dále v žalobě namítal, že jedním z důkazů, jejichž provedení navrhl, byl důkaz návodem k obsluze měřicího zařízení. Prostřednictvím tohoto důkazu chtěl žalobce poukázat na nesprávnost použitého měřicího zařízení. Z rozhodnutí žalovaného je patrné, že žalovaný si tento důkazní prostředek obstaral a jako důkaz použil v rozhodnutí. O tom, že žalovaný určité dokazování v tomto ohledu provedl, se žalobce dozvěděl až z rozhodnutí, když neměl žádný prostor reagovat na výsledky provedeného dokazování žalovaným. Tímto postupem žalovaný porušil § 51 odst. 2 správního řádu a zatížil odvolací řízení procesní vadou tím, že o provedení dokazování nevyrozuměl žalobce. Žalovaný tak v rámci odvolacího řízení nejenže neodstranil vady, kterými přestupkové řízení zatížil Magistrát města Frýdku-Místku, ale sám se dopustil závažného procesního pochybení tím, že nerespektoval § 51 odst. 2 správního řádu. Žalobce byl seznámen s důkazem – vyjádření Ing. J. H. – až v rámci konečného rozhodnutí. Z výzvy žalovaného ze dne 21.2.2014 nevyplývá, že by žalovaný nějaké dokazování mimo ústní jednání prováděl, respektive, že by vůbec nějaké nové podklady pro rozhodnutí obstaral. Vzhledem k tomu nemohl žalobce ani reagovat na jeho obsah. S ohledem na shora uvedené vady má žalobce za to, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné a v jeho důsledku došlo ke zkrácení jeho práv. Žalobce navrhl, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného a stejně tak i rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný nesouhlasil s názorem žalobce, že pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, byl správní orgán I. stupně povinen vyslechnout všechny účastníky silniční kontroly. Ve svém rozhodnutí žalovaný zdůvodnil, že v daném případě byl výslech policistů důkazem nadbytečným, neboť přestupek byl prokázán jinými důkazy a rovněž námitky žalobce byly vyvráceny jinými důkazy, především záznamem z rychloměru. Co se týče posouzení omluvy z ústního jednání, žalovaný zcela odkázal na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně a dodal, že správní orgány nepovažovaly omluvu žalobce za procesní obstrukci, nicméně dospěly k závěru, že nebyla náležitá. Skutečnost, že nebylo formálně rozhodnuto o odvoláních proti usnesením, jimiž správní orgán I. stupně určil žalobci lhůtu pro odstranění nedostatků podání, nemohla mít žádný vliv na procesní práva žalobce, neboť správní orgán I. stupně původně stanovenou lhůtu dalšími usneseními prodloužil až do termínu žalobcem požadovaného, tedy žalobci vyhověl.

K dalším námitkám žalovaný uvedl, že správní řád ani zákon o přestupcích nestanoví, že rozhodnutí musí být vyhotoveno či vydáno v den ústního jednání, s výjimkou, že rozhodnutí je ústně vyhlášováno. Tato situace však v dané věci nenastala. Právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 4/2007-46, na který žalobce poukazuje, je překonán novější judikaturou, podle které není vadou řízení, respektive je pouze takovou vadou řízení, která nemá vliv na

zákonnost rozhodnutí a na práva účastníka řízení, jestliže správní orgán vydá rozhodnutí s určitým odstupem po skončení ústního jednání, za podmínky, že mezi ústním jednáním a vydáním rozhodnutí neopatřuje žádné podklady pro rozhodnutí. Takový postup nekrátí práva účastníka řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 29/2006-44, č. j. 4 As 91/2012-27). Žalovaný dále uvedl, že s námitkou žalobce, že rychlost byla měřena nesprávným způsobem, jakož i s námitkou, že byl policisty ke spáchání přestupku vyprovokován, se podrobně vypořádal v napadeném rozhodnutí, na něž odkázal. Žalovaný rovněž zdůraznil, že přezkoumatelně vyložil, z jakých důvodů důkaz výsledkem policistů neprovedl. Odkázal přitom na nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 58/2000. Správní orgány nepoužily jako důkaz ani úřední záznamy policisty ani oznámení přestupku ze dne 5.9.2013, které je de facto rovněž úředním záznamem. Jako důkaz použily oznámení přestupku sepsané na místě samém dne 22.8.2013, které je svým charakterem jakýmsi protokolem o úkonu prováděném na místě. Tímto důkazem je však prokazována pouze ta skutečnost, že žalobce v daném místě a čase řídil předmětné vozidlo. K tomu se žalobce sám doznává. Ke zkrácení práv žalobce tedy ani v tomto směru nedošlo.

Žalovaný dále uvedl, že v průběhu odvolacího řízení dvakrát vyrozumíval žalobce o tom, že má právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Poprvé žalobce reagoval a uvedl další námítky, podruhé již nijak nereagoval. Žalovaný tedy po marném uplynutí lhůty vydal napadené rozhodnutí. Namítá-li žalobce, že v první výzvě žalovaný opatřené podklady označil, a v druhé výzvě nikoli, nejde o vadu řízení, neboť není povinností správního orgánu sdělovat účastníku řízení, jaké konkrétní podklady opatřil, stejně jako v předvolání k ústnímu jednání není jeho povinností označovat důkazy, které hodlá při ústním jednání provést. Podklad o rozsahu jedné strany textu zasílal žalobci spolu s první výzvou jen proto, aby mu dal najevo, že není k čemu se vyjadřovat, neboť žalobcem požadovaný videozáznam neexistuje, a aby žalobce zbytečně nemusel vážit cestu ke správnímu orgánu. Zpochybňuje-li žalobce procesní použitelnost důkazu v podobě vyjádření Ing. J. H. a naznačuje jeho možnou podjatost, má žalovaný zato, že i bez tohoto vyjádření jeho skutkové závěry zcela obstojí, a naopak, že výrobce rychloměru, respektive jeho pracovník, jehož jméno je uvedeno i na ověřovacím listu, je právě osobou povolanou vyjádřit se k způsobu měření. Ke správnosti měření a jeho prokazování žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.3.2014 č. j. 4 As 2/2014-26.

Soud vyzval účastníky řízení k vyjádření, zda souhlasí s tím, aby soud ve věci rozhodl bez jednání. Současně byli poučeni podle § 51 odst. 1 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, že nevyjádří-li se do dvou týdnů od doručení výzvy, má se zato, že souhlas je udělen. Oba účastníci s projednáním věci bez nařízení jednání vyslovili souhlas. Soud proto v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl bez nařízení jednání.

Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud ze správního spisu Magistrátu města Frýdku-Místku a správního

spisu žalovaného zjistil následující skutečnosti:

Dne 22.8.2013 bylo sepsáno oznámení přestupku, v němž je uvedeno, že dne 22.8.2013 v 15:24 hod mimo obec Kunčičky u Bašky (silnice I/56) bylo na základě měření zjištěno, že řidič motorového vozidla značky BMW - M55CD, registrační značky X v místech, kde je povoleno maximálně 90 km/h, překročil maximální povolenou rychlost. Naměřena byla rychlost 152 km/h, po odečtení odchylky činila výsledná rychlost 147 km/h. Vozidlo se pohybovalo ve směru od Frýdku-Místku do Frýdlantu n. Ostravicí. Řidičem byl zjištěn žalobce P. V., nar. X. Totožnost byla zjištěna z občanského průkazu a řidičského průkazu. Měření bylo provedeno radarem RAMER 10C s archivací – číslo snímku 3691. V oznámení je dále uvedeno, že vzhledem k tomu, že za uvedený přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb. v důsledku porušení ust. § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., hrozí zákaz činnosti řízení motorových vozidel, byla řidiči uložena povinnost zaplatit kauci 10.000,- Kč. Oznámení je podepsáno žalobcem. Žalobce nepodal žádné vysvětlení. Součástí spisu je záznam o přestupku – fotodokumentace vozidla, ověřovací list autorizovaného metrologického střediska Ramet C.H.M. a.s., AMS Kunovice ze dne 27.11.2012 s platností do 26.11.2013 pro silniční radarový rychloměr RAMER 10C výrobní číslo 10/0010 včetně osvědčení o proškolení policistů T. P. a P. S. k obsluze měřícího zařízení, dále výpis z evidenční karty řidiče, potvrzení o převzetí kauce. Z oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání na 22.10.2013 bylo zjištěno, že k doručení žalobci došlo do jeho datové schránky dne 30.9.2013. Žalobci bylo sděleno, že je předvolán jako obviněný z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se měl dopustit tím, že dne 22.8.2013 v 15:24 hod na silnici č. I/56 mimo obec Kunčičky u Bašky, ve směru k Frýdlantu n. Ostravicí, řídil motorové vozidlo BMW RZ X a překročil nejvyšší dovolenou rychlost minimálně o 57 km/h, kdy Policií ČR byla zjištěna nejnižší prokazatelná rychlost vozidla 147 km/h. Tímto jednáním měl porušit povinnost stanovenou v § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů. V předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci dáno poučení dle § 59 správního řádu o tom, že je povinen dostavit se včas na určené místo a nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit s tím, že omluvu je možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě, podepsané zaručeným elektronickým podpisem, příp. že je do 5 dnů potvrzeno, popř. doplněno výše uvedeným způsobem, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití zaručeného elektronického podpisu (§ 37 odst. 4 správního řádu) a důvod omluvy je nutno prokázat. Dále mu bylo sděleno, že nedostaví-li se bez náležité omluvy nebo bez závažných důvodů, může být přestupek projednán bez jeho účasti (§ 74 odst. 1 zákona o přestupcích). Dále bylo žalobci dáno poučení dle § 33 správního řádu o možnosti zvolit si zmocněnce a o tom, že účastníkům musí být před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu) a při ústním jednání bude mít možnost seznámit se se všemi podklady pro rozhodnutí, které budou do termínu tohoto jednání shromážděny.

11.10.2013 žalobce předal k poštovní přepravě podání ze dne 10.10.2013 (které bylo doručeno Magistrátu města Frýdku-Místku 11.10.2013). V něm uvedl, že mu prostřednictvím datové schránky bylo doručeno předvolání k ústnímu jednání, žádá o omluvu z tohoto jednání a současně chce navrhnout dobu, ve které bude správnímu

orgánu plně k dispozici a požádat tak o zaslání nového předvolání. Jako důvod uvedl, že od 20.10., bude pobývat na dlouhodobě plánované cestě mimo ČR s návratem 4.11.2013 a ihned poté navazuje pobyt na veletrhu v Laosu a Vietnamu. Plně k dispozici bude po 18.11.2013. Na uvedené podání reagoval správní orgán I. stupně vydáním usnesení ze dne 14.10.2013, jímž žalobci uložil, aby ve lhůtě 5 pracovních dnů ode dne převzetí usnesení doplnil podání ze dne 10.10.2013 o doložení důvodu omluvy s tím, že po marném uplynutí stanovené lhůty nebude na toto podání brán zřetel. Toto usnesení bylo žalobci doručeno do datové schránky 14.10.2013. Ze záznamu o telefonním hovoru na č. I. 23 plyne, že o řádném doložení důvodu omluvy, jak vyplývá z citovaného usnesení, byl žalobce spraven i telefonicky. 21.10.2013 žalobce předal k poštovní přepravě podání s datem 16.10.2013, které bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno 21.10.2013, v němž žalobce konstatuje, že mu bylo doručeno usnesení o určení lhůty k odstranění nedostatku podání a v této souvislosti dokládá kopii faktury na zajištění služeb na veletrh ve Vietnamu ve dnech 5.11. až 17.11., a současně sděluje, že této cestě bude předcházet ve dnech 20.10. až 2.11. pobyt u příbuzných ve Švýcarsku za účelem vyšetření na klinice CHUV Lausanne, ke které může předložit doklady prokazující tuto skutečnost pouze dodatečně (např. doklady o tankování v zahraničí). Dále uvedl, že pokud by nebylo možné na základě výše uvedených skutečností omluvu přijmout, aby mu to včas bylo sděleno. Součástí přípisu je zálohová faktura, na kterou žalobce v podání odkazuje. Magistrát města Frýdku-Místku následně 21.10.2013 vydal usnesení, jímž žalobci uložil, aby ve lhůtě 12 dnů ode dne převzetí usnesení doplnil podání ze dne 16.10.2013 a doložil důvod omluvy s tím, že po marném uplynutí stanovené lhůty nebude na toto podání brán zřetel. Do datové schránky žalobci bylo usnesení doručeno 21.10.2013.

V protokolu o ústním jednání ze dne 22.10.2013 je zaznamenáno, že se žalobce k jednání nedostavil. Správní orgán věc projednal v nepřítomnosti žalobce. Správní orgán v souladu s § 51 správního řádu a § 53 téhož zákona provedl důkaz listinami, z nichž vycházel, a to oznámením o přestupku ze dne 22.8.2013, záznamem o přestupku – fotografií pořízenou radarem, osvědčením a ověřovacím listem, potvrzením o převzetí kauce, výpisem z evidenční karty řidiče, dále usneseními ze dne 14.10.2013 a 21.10.2013 a záznamem o telefonním hovoru. Správní orgán konstatoval, že dokazování bylo ukončeno a bude vydáno rozhodnutí. Po tomto jednání byla správnímu orgánu 30.10.2013 doručena žádost žalobce o prodloužení lhůty k doplnění podání ze dne 16.10.2013 s odůvodněním, že během 12 denní lhůty uložené mu správním orgánem, bude pobývat mimo území ČR a navrhl, aby lhůta byla prodloužena do 20.11.2013. Současně žalobce podal odvolání proti usnesení Magistrátu města Frýdku-Místku ze dne 14.10.2013 s tím, že důvody budou sděleny v podání, které doručí správnímu orgánu I. stupně poté, co se vrátí ze zahraniční cesty. Magistrát města Frýdku-Místku poté 7.11.2013 vydal usnesení, jímž žalobci lhůtu určenou pro odstranění nedostatku podání usnesením ze dne 21.10.2013 prodlužuje do 20.11.2013, toto usnesení bylo žalobci doručeno do datové schránky 7.11.2013. Odvolání podal žalobce i proti usnesení Magistrátu Frýdku-Místku ze dne 21.10.2013 elektronickým podáním 11.11.2013. Tento správní orgán dopisem ze dne 18.11.2013, který byl žalobci doručen téhož dne do datové schránky žalobce vyrozuměl, že bylo vyhověno jeho žádosti o prodloužení lhůty a nadále trvá, že pokud do 20.11.2013 neodstraní nedostatky podání ze dne 16.10.2013 – nedoloží důvodnou omluvu z ústního jednání nařízeného na den 22.10.2013, bude ve věci rozhodnuto. Elektronickým podáním doručeným správnímu orgánu 21.11.2013 žalobce sdělil Magistrátu města Frýdku-Místku dopisem

z 20.11.2013, že vzhledem k tomu, že teprve včerejšího večera se vrátil domů z Vietnamu ze služební cesty, je schopen předešlou cestu do Švýcarska a pobyt zde doložit toliko svědectvím pana J. B., u kterého tam pobýval a CD z lékařského vyšetření, které zde absolvoval na klinice v Lausanne. Nic takového žalobce neučinil a Magistrát města Frýdku-Místku vydal 3.12.2013 rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným z naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil tím, že dne 22.8.2013 v 15:24 hod na silnici č. I/56 mimo obec Kunčičky u Bašky, ve směru k Frýdlantu n. Ostravicí, řídil motové vozidlo BMW, RZ X a překročil nejvyšší dovolenou rychlost minimálně o 57 km/h, kdy Policíí ČR byla zjištěna nejnižší prokazatelná rychlost vozidla 147 km/h. Tímto jednáním porušil povinnost stanovenou v § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Podle § 12 zákona č. 200/1999 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů a podle § 125c odst. 4 písm. d) a § 125c odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů mu byla uložena pokuta ve výši 7.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců, dále povinnost zaplatit náklady spojené s projednáním přestupku paušální částkou ve výši 1.000,- Kč a bylo rozhodnuto, že se kaue 10.000,- Kč vybraná 22.8.2013 započte na zaplacení pokuty. Dále bylo rozhodnuto o splatnosti nákladů řízení a o tom, že zákaz činnosti se započítává ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání, o němž žalovaný rozhodl nyní napadeným rozhodnutím ze dne 4.3.2014, č. j. MSK 2664/2014. Odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu potvrdil. Rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno do datové schránky 5.3.2014. Ze správního spisu žalovaného dále vyplývá, že žalovaný před vydáním napadeného rozhodnutí dopisem ze dne 5.2.2014, který byl doručen žalobci do datové schránky téhož dne, žalobci sdělil, že má právo vyjádřit se do 5 pracovních dnů od doručení tohoto vyrozumění ke shromážděným podkladům a současně mu v kopii bylo zasláno sdělení Policie ČR ze dne 5.2.2014 o tom, že na služebním vozidle Škoda Octavia, RZ X není instalována videokamera. Na tuto výzvu žalobce reagoval dopisem ze dne 12.2.2014, v němž kromě jiného uvedl, že ze strany policistů muselo dojít k chybnému měření, že maximální povolenou rychlost jízdy nepřekročil o 57 km/h, ale pouze nepatrně, maximálně do 5 km/h, poukazoval na to, že součástí spisového materiálu je ověřovací list č. 264/212, v němž je uvedeno, že rychloměr lze používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze, a že dle jeho názoru došlo ze strany policistů k nesprávné obsluze rychloměru RAMER 10C, respektive policisté nedodrželi pokyny v návodu k obsluze měřicího zařízení a v důsledku toho je výsledek měření nesprávný. Navrhl, aby správní orgán provedl důkaz příslušným návodem k obsluze, dále požadoval, aby byl obstarán videozáznam páchání přestupku, z něhož by mohlo být patrné, jak policista náhle zvyšuje rychlost jízdy a náhle zase snižuje, v úmyslu mu bránit přejet do pravého jízdního pruhu, a tím jej přimět ke zvýšení rychlosti jízdy. Žalovaný dále požádal o písemné vyjádření Ing. J. H., zaměstnance společnosti Ramet C.H.M. a.s. Kunovice, metrologa I. stupně v oboru silničních rychloměrů a po doručení jeho písemného vyjádření vyrozuměl žalobce dopisem z 21.2.2014 o jeho právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí do 5 pracovních dnů ode dne doručení vyrozumění s tím, že po uplynutí této lhůty krajský úřad vydá rozhodnutí ve věci. Uvedený přípis byl žalobci doručen do datové schránky 22.2.2014. Na toto podání reagoval žalobce dopisem z 27.2.2014 a navrhl doplnit dokazování výsledkem policistů P. S. a T. P. Ve spise pak následuje

rozhodnutí žalovaného ze dne 4.3.2014.

Krajský soud předně konstatuje, že žaloba doručená soudu dne 17.3.2014 byla podána včas, neboť rozhodnutí žalovaného bylo doručeno žalobci 5.3.2014 (§ 72 odst. 1 s.ř.s.).

Podle ust. § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, o přestupku koná správní orgán I. stupně ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit, nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Podle ust. § 59 věty čtvrté zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, nemůže-li se ze závažných důvodů předvolaný dostavit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodu správnímu orgánu omluvit.

K žalobní námitce, že správní orgán I. stupně neakceptoval omluvu žalobce z ústního jednání dne 22.10.2013. Podle článku 38 odst. 2 Listiny základní práv a svobod má každý právo, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Z ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích výše citovaného vyplývá, že projednat věc v nepřítomnosti obviněného lze jen za určitých podmínek. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 21.2.2013 č. j. 9 As 101/2012-60 konstatoval, že uplatnění práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného z přestupku předpokládá jistou součinnost jak ze strany správního orgánu, tak ze strany samotného obviněného z přestupku. Správní orgán má povinnost postupovat tak, aby obviněnému z přestupku vytvořil podmínky pro to, aby mohl realizovat své právo na projednání přestupku v jeho přítomnosti. Jde především o nutnost obviněného řádně předvolat k jednání. Již samotná povaha práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného pro svou realizaci v praxi vyžaduje též jistý stupeň součinnosti ze strany obviněného z přestupku, kterou lze spatřovat např. v tom, že se fyzicky dostaví, příp. se náležitě omluví, pokud se nemůže dostavit, byť se jednání zúčastnit chce. Správní orgán má povinnost akceptovat omluvu, která je náležitá; to předpokládá jak její bezodkladnost, tak i relevanci důvodů, o něž se opírá. Právní institut omluvy z ústního jednání o přestupku pak pro obviněného z přestupku představuje určité zákonem předvídané dobrodiní, jehož využití je pak nutno spojit s požadavky, které zaručí jeho výkon, jenž nebude kolidovat se samotným účelem řízení – projednáním přestupku. Při hodnocení včasnosti omluvy je nutno přihlídnout zejména k tomu, jaké prostředky komunikace může obviněný z přestupku pro svou omluvu zvolit a na kolik je či není schopen učinit omluvu s dostatečným předstihem, konec citace. Odkázat lze i na konstantní judikaturu Ústavního soudu, např. nález sp. zn. III. ÚS 68/97, usnesení sp. zn. II. ÚS 100/2002. Krajský soud sdílí názor žalovaného, že žalobce, a to ani dodatečně v odvolání neprokázal a ani neosvědčil tvrzený důvod omluvy z ústního jednání. Omluva žalobce tak nesplňovala podmínky citovaného ust. § 74 zákona o přestupcích a § 59 správního řádu, neboť nebyla bezodkladná a žalobce neprokázal důležitý důvod omluvy. Jak výše citováno předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 22.10.2013 bylo doručeno žalobci 30.9.2013. 11.10.2013 žalobce správnímu orgánu I. stupně sdělil, že od 20.10. bude pobývat na dlouhodobě plánované cestě mimo ČR, požádal o omluvu z jednání a jeho přeložení na jiný termín. Jak správně zdůraznil žalovaný, jestliže žalobce uvedl, že jde o zahraniční cestu dlouhodobě

plánovanou, pak musel o ní vědět již dne 30.9.2013, kdy mu bylo doručeno předvolání k jednání. Z uvedeného pak plyne správný závěr žalovaného, že omluvu doručenou až 11.10.2013, čili s prodloužením více než 1 týden, nelze považovat za omluvu bezodkladnou ve smyslu § 59 správního řádu. Akceptovat lze i názor žalovaného, že se nejednalo ani o omluvu důvodnou, neboť žalobce svá tvrzení o pobytu v zahraničí neprokázal, přestože byl opakovaně správním orgánem o doložení důvodu omluvy vyzván ve stanovené lhůtě, konkrétně usnesením ze dne 14.10.2013, které bylo žalobci doručeno do jeho datové schránky téhož dne a byl kontaktován i telefonicky. Žalobcem předložená faktura o zajištění služeb při služební cestě na veletrh ve Vietnamu, tvrzení žalobce neprokazuje. Uváděl-li žalobce jako důvod omluvy i vyšetření na klinice v Lausanne, pak ani o tom žádný důkaz správnímu orgánu, a to ani dodatečně spolu s odvoláním nepředložil. Jak správně poznamenal žalovaný, nelze pominout ani tu skutečnost, že byl-li žalobce objednán k lékařskému vyšetření 3 měsíce předem, jak sám tvrdil, bylo v jeho schopnostech opatřit si před ústním jednáním doklad o tom, že je k takovému vyšetření objednán, což však žalobce neučinil.

Krajský soud nesouhlasí ani s námitkou žalobce, že legitimně očekával, že Magistrát města Frýdku-Místku k jeho žádosti o přeložení ústního jednání zaujme jednoznačné stanovisko ještě v době, kdy jsou možné obě alternativy, tj. termín jednání přeložit nebo jednání konat v již nařízeném termínu. Krajský soud odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 90/2012-31 a činí závěr, že bylo na žalobci, aby se u správního orgánu včas informoval o tom, zda jeho omluva byla akceptována či nikoli. Ze shora uvedeného pak plyne závěr krajského soudu, že správní orgán mohl věc projednat v nepřítomnosti žalobce, jakožto obviněného z přestupku, když se, ač byl řádně předvolán, nedostavil bez náležité omluvy k ústnímu jednání.

Nedůvodná je i námitka žalobce, že mu správní orgán I. stupně neumožnil vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Ze spisu naopak vyplývá, že správní orgán I. stupně v souladu s ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích a § 36 odst. 3 správního řádu umožnil žalobci seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Jak výše konstatováno, předvolání k jednání bylo žalobci doručeno řádně 30.9.2013, a tím mu bylo poskytnuto poučení o právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, a to v době, kdy již byly shromážděny všechny podklady. Současně bylo žalobci dáno na srozuměnou, že své právo může využít nejpozději při ústním jednání s tím, že v opačném případě bude správní orgán vycházet z toho, že svého práva dle § 36 odst. 3 správního řádu využít nechce a bude vydáno rozhodnutí. Při ústním jednání již nebyl správní spis doplňován o žádné nové podklady, pouze stávající podklady byly provedeny zákonem předvídaným způsobem jako důkazní prostředky.

Co se týče námítky žalobce, že nebylo rozhodnuto o jeho odvoláních proti usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 14.10.2013 a 21.10.2013, jimiž správní orgán ukládal žalobci, aby ve stanovené lhůtě doložil důvod omluvy, má krajský soud zato, že samotné tvrzení o zkrácení na procesních právech bez dalšího, aniž by zde byla dána jakákoliv další souvislost s hodnocením skutkového stavu, nelze než považovat za účelové. Navíc v situaci, kdy výzvě žalobce, respektive jeho žádosti o prodloužení lhůty k doplnění důvodu omluvy až do 20.11.2013 bylo fakticky vyhověno.

Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že ústní jednání proběhlo dne 22.10.2013 a rozhodnutí o přestupku bylo vydáno až dne 3.12.2013. Předně je nutno konstatovat,

že nedostaví-li se obviněný z přestupku k ústnímu jednání a při jednání byly provedeny veškeré důkazy, není správní orgán před vydáním rozhodnutí obviněného povinen znovu vyzývat k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Správní orgán I. stupně dostal své povinnosti vyplývající z ust. § 36 odst. 3 správního řádu, a pokud se týká prodlevy mezi dnem ústního jednání a vydáním rozhodnutí, nutno konstatovat, že zákon o přestupcích, ani správní řád neupravuje povinnost správního orgánu vydat rozhodnutí v den ústního jednání. Z uvedeného nelze ani dovozovat, že správní orgán I. stupně mohl (měl) žádosti žalobce o přeložení jednání vyhovět. Za podstatné totiž soud považuje tu skutečnost, že omluva z ústního jednání žalobce, jak výše uvedeno, nebyla bezodkladná a tedy náležitá a nesplňovala tak podmínky dané § 74 odst. 1 zákona o přestupcích.

Krajský soud nesouhlasí ani s výhradami žalobce, že v řízení před správním orgánem nebyli jako svědci vyslechnuti policisté. Rozhodujícím důkazem o spáchání přestupku žalobcem byl ve spojitosti se záznamem o přestupku, snímek pořízený silničním radarovým rychloměrem, který obsahuje zcela zřetelnou fotografii zadní části motorového vozidla a fotografii detailu registrační značky žalobce. Tatáž listina dále obsahuje údaje o měřeném vozidle (registrační značku, druh vozidla), stejně tak údaje o použitém měřícím zařízení RAMER 10C, výrobní číslo 10/0010, jež naměřilo dne 22.8.2013 na silnici I. třídy č. I/56 mimo obec Kunčičky u Bašky, ve směru k Frýdlantu n. Ostravicí v místě přesně určeném GPS souřadnicemi rychlost motorového vozidla žalobce 152 km/h, po odečtení korekce měřícího zařízení v hodnotě $\pm 3\%$ činila výsledná rychlost 147 km/h, přičemž v místě měření byl stanoven rychlostní limit 90 km/h.

Dle názoru soudu je tento listinný důkaz natolik jednoznačný, že správní orgán I. stupně nepochybil, když neprovedl výslechy policistů, kteří obsluhovali měřící zařízení. Krajský soud má zato, že v případě přestupku, spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti bývá dostačujícím podkladem právě záznam, ať už fotografický snímek či videozáznam ze silničního rychloměru. Za relevantní nelze pokládat ani zpochybňování správnosti postupu policistů při měření rychlosti. Krajský soud má zato, že žalobce nepředložil žádná taková tvrzení a důkazy, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že postup měření rychlosti vyškolenými policisty neprobíhal v souladu s návodem k obsluze, respektive, že naměřená rychlost nebyla skutečnou rychlostí měřeného vozidla. Měření rychlosti bylo provedeno silničním rychloměrem RAMER 10C, jehož spolehlivost byla ověřena ověřovacím listem českého metrologického institutu. Výrobní číslo použitého rychloměru se shoduje s číslem rychloměru, k němuž byl doložen platný ověřovací list. Co se týče závěrů ohledně správnosti způsobu měření rychlosti, krajský soud odkazuje na podrobné odůvodnění rozhodnutí žalovaného, neboť se s nimi zcela ztotožňuje. V daných souvislostech nelze akceptovat žalobní námitku žalobce, že s důkazem - vyjádřením Ing. J. H. - byl seznámen až v rámci konečného rozhodnutí. Z obsahu spisu žalovaného vyplývá, že poté, co si krajský úřad v průběhu odvolacího řízení opatřil k důkazu uvedené vyjádření zaměstnance společnosti Ramet C.H.M. a.s. Kunovice, metrologa I. stupně v oboru silničních rychloměrů, vyrozuměl žalobce před vydáním napadeného rozhodnutí dopisem ze dne 21.2.2014 o právu vyjádřit se do 5 pracovních dnů od doručení tohoto vyrozumění ke shromážděným podkladům. Vyrozumění bylo žalobci doručeno do jeho datové schránky 22.2.2014. Žalobce reagoval návrhem na provedení výslechu svědků policistů P. S. a T.P. Žalovaný ve věci rozhodl 4.3.2014.

Krajský soud shledává nedůvodnou i námitku žalobce, že k překročení nejvyšší povolené rychlosti byl vyprovokován policistou jedoucím v pravém jízdním pruhu. Jedná se o totožnou námitku vznesenou žalobcem v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, s níž se žalovaný řádně vypořádal. Krajský soud se zcela ztotožňuje se závěry žalovaného, a proto v tomto rozsahu odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Závěrem soud konstatuje, že správní orgány své povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí, dostály. Správní orgán se dostatečně ve svém odůvodnění vypořádal s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné. Správní orgány správně provedly právní kvalifikaci správních deliktů, když řádně odůvodnily naplnění skutkových podstat a výši stanovené sankce. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské nám. č. 6.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 29.1.2015

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně